

ξιν τῶν εὐγενῶν ὁμῶν προθέσεων, καὶ ἀπαλλάττων ὑμᾶς ἀπὸ πάσης κακεντροχῶς ἀντιδράσεως α) καὶ ἀπὸ παντὸς κινδύνου, ὃν αἱ θεολογικαὶ συζητήσεις δύνανται ἐνίοτε νὰ γεννήσωσι.

Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, Κύριε Πρόεδρε, νὰ δεχθῆτε ὡς μικρὸν δαίμα βαθείας εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὸ τιμητικὸν δίπλωμα, ὅπερ ὁ Σύλλογος εὐχρηστῆσθαι νὰ μοι ἀποστείλῃ τὰ ἐν τῇ ἐπακλείσῳ σημειούμενα πονημάτια, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 30 Ἰανουαρίου 1879.

ΛΕΩΝ ΜΕΛΑΣ.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Λέων Μέλας, ἀληθὲς χριστιανὸς καὶ Ἕλλην φιλόπατρις. Δικαίως λοιπὸν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτὸν τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος: «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι. Ναι, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν».

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

Η ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ.

Τῇ 29 Νοεμβρίου (ν) ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς Ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας Μαρίας Χριστίνης μετὰ τοῦ Ἀλφόνσου βασιλέως τῆς Ἰσπανίας. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἐξ Αὐστρίας παρητήθη ἐπιστήμης τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν δύο βουλῶν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ. Ἡ παραιτήσις αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀψβουργικοῦ οἴκου, καθ' ὃν πᾶσα πριγκίπισσα νυμφευομένη ξένον δέον νὰ παραιτῆται δι' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ αὐστριακοῦ θρόνου. Τὴν ἀρχιδουκίσσαν μεταβᾶσαν εἰς Μαδρίτην συνώδευσεν ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀρχιδουκίσσα Ἐλισάβετ.

ΙΧΘΕΙΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τροφιμακίων ἰχθύων εἶναι πολυαριθμώτατος. Παρ' ἅπανσι τοῖς τόποις, πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων, οἱ τοῦ γλυκέως ὕδατος, καὶ οἱ μὴ ἀπομακρυνόμενοι τῶν παραλίων εἰσι τρυφερώτεροι, παρὰ τοὺς ἐν τῷ πελάγει καὶ τοὺς διαβατικούς ἰχθῦς.

Τὸ κρέας τοῦ ἰχθύος θεωρεῖται γενικῶς ὡς ἥττον θρεπτικὸν τοῦ τῶν λοιπῶν ζώων. Ὅταν δὲ τοῦτο ᾖ λευκὸν, μετρίως σκληρότητος καὶ ὀλίγον λιπαρὸν, εἶναι εὐπεπτότερον τοῦ τραχέως καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κεχρωματισμένου καὶ τοῦ λίαν παχέως. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ἐν γένει, ὅτι ὅσον σωματωδέστερα εἰσὶ τὰ ζῶα, τόσον ὀλιγώτερον εὐπεπτά εἰσι.

(α) Δὲν ἐψεύσθης, ἀείμνηστα ἄνερ, ἀλλὰ προσφήτησας, διότι εὗρεν ἀντίστασιν. ἐκεῖ, ὅθεν ἤλπιζεν ὑποστήριξιν γενναίαν!

Ἰχθεῖς κάλλιστοι καὶ ὑγιεινότετοι εἰς τινὰς τόπους, εἰσὶν ἐπικινδυνώτατοι εἰς ἄλλους. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συμβουλευώμεθα τοὺς ἐγγυωρίους, οἵτινες δύνανται νὰ δώσωσιν ἀναγκαίως καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας. Πιστεύεται γενικῶς, ὅτι οἱ ἀγρευόμενοι ἰχθεῖς ἐνθα ἐνδεδέχεται ἡ κἀναβίς ἢ τὸ λινάριον εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς. Ἀλλ' ὁ περίφημος Γάλλος ἱατρός, καὶ ὑγιεινολόγος Παρέντιος Δουκατελέτης ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν ἰδέαν ταύτην. Ὅπωςδὴποτε ἐπειδὴ αἱ ἀλλοιοῦσαι τὴν σάρκα τῶν ἰχθύων ὕλαι εἰσὶν ἔτι οὐχὶ καλῶς γνωσταί, φρονήσεως ἔργον εἶναι ν' ἀποφεύγωμεν τοὺς προσερχομένους ἐξ ὕδατων περιεχόντων ὕλας ἱκανὰς νὰ μεταβάλλωσι τὴν ὑγίαν αὐτῶν, ἢ δηλητηριαζομένους ὑπὸ τοῦ λεγομένου φλώμου πρὸς εὐχερῆ ἄγρευσιν αὐτῶν, ἢ ἐπὶ τέλους τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὰς ἀκτὰς, ἐν καιρῷ ὑπερβολικοῦ καύσωνος τοῦ θέρους.

Πλὴν τεσσάρων ἢ πέντε εἰδῶν, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὁ ἰχθύς δὲν παρέχει ὑγιεινὴν καὶ εὐάρεστον τροφήν, ἐὰν δὲν ᾖ νωπότατος, καὶ δέον νὰ γινώσκωμεν ὅτι ἡ σῆψις ἄρχεται ἐν ἄκρᾳ ταχύτητι. Ἐὰν δὲ ἐξετάσωμεν τὰς διαφόρους προετοιμασίας, ὅπως καταστῇ ὁ ἰχθύς κατάλληλος πρὸς τροφήν, εὐρίσκομεν, ὅτι ὁ τῆς ἐσχάρας εἶναι ὁ κάλλιστος. Ὁ βραστός ἰχθύς ἔρχεται κατόπιν, καὶ οὕτω παρασκευάζονται συνήθως οἱ παχεῖς ἰχθεῖς. Μετὰ ταῦτα ἔρχεται ὁ τηγανητός· καὶ ἐνῷ ὁ οὕτω παρασκευαζόμενος ἰχθύς εἶναι δύσπεπτος, γίνεται, ὅμως, μεγαλειτέρα τούτου χρῆσις καὶ κατανάλωσις.

Τὰ ἡλιόκαυτα, τὰ καπνιστά, τὰ παστά καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ ἐλαιολάδου ἐνθεσιμένα ὀψάρια εἰσὶ τὰ μᾶλλον εὐδιατήρητα. Παντὸς εἶδους δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν γένει καταφεύγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἤδη ἰχθύων, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀρίγγας, τὴν Μουρούναν, τὸν Θύννον ἢ Τόνον, καὶ τὰς Σάρδας.

Εἰς τὸ ἐμπόριον δύο κυρίως εἶδη διακρίνονται αἱ λευκαὶ ἢ ἀπλῶς παστάι ἀρίγγαι, καὶ αἱ ἐρυθραὶ, αἵτινες μετὰ τὸ ἀλάτισμα, ἐκτίθενται εἰς τὸν καπνόν· ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ καπνίσματος γίνεται ἐντὸς ἰδίων κλιβάνων, ὅπου προετοιμάζονται 40 — 42,000 τὸ ἡμερονύκτιον.

Ἡ μουρούνα παραδίδεται ἐπίσης εἰς τὸ ἐμπόριον κατὰ δύο τρόπους. Ἡ ἀπλῶς παστή, δηλ. ἀφοῦ πρῶτον ἀλατισθῇ, ἐκτίθεται ἔπειτα εἰς τὸν ἥλιον· καὶ ἡ ταριχευτὴ, εἶναι δὲ ἰδιαίτερος τρόπος ἀποξηράνσεως διὰ νὰ κατασταθῇ σκληροτάτη, ἥτις ἐπομένως περιτυλίσσεται ἐν εἰδει ῥάβδου.

Ἀφοῦ ἀγρευθῇ ὁ θύννος κόπτεται κυρίως εἰς τεμάχια, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ τηγανισθῶσιν ἐντὸς ἐλαίου ἢ ψηθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἐγκλείονται εἰς πίθους, τοὺς ὁποίους συμπληροῦσι δι' ἐλαίου.

Τὰς δὲ σάρδας διατηροῦσιν ἢ διὰ τῆς παστώσεως ἢ ἐντὸς ἐλαίου, κατὰ βούλησιν. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, οἱ ἰχθεῖς τίθενται ἐντὸς πίθων μετὰ στρωμάτων ἁλατος. Οὕτω δὲ τεθειμέναι μένουσιν ἐπὶ 40 ἢ

12 ημέρας, μετὰ τὸ πέρασ τῶν ὁποίων τὰς πλύνουσι, τὰς στραγγίζουσι, καὶ τὰς στιβάζουσιν εἰς ἄλλους πίθους. Δὲν μένει δὲ τότε ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ἀποστολή. Ἡ διὰ τοῦ ἐλαίου προπαρασκευὴ εἶναι περιπλοκατέρως. Ἀφοῦ ἀφαιρεθῶσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν ἰχθύων καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν, πολλάκις δὲ καὶ ἡ ἄκανθα ἀλατίζουσιν αὐτοὺς, τοὺς πλύνουσι, καὶ τοὺς ἀποξηραίνουσιν, ἔπειτα τοὺς ἐνθέτουσιν ἐντὸς βραστοῦ ἐλαίου μέχρι 2500 ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ λουτροῦ τούτου ἐξοδὸν, ἐντίθενται ἐντὸς πηξιδῶν ἐκ λευκοσιδήρου, ὧν τὰ κενὰ πληροῦσι δι' ἐλαίου. Ἐπὶ τέλους τὰ κυτία ταῦτα, ἐπικολληθέντος τοῦ καλύμματος τῶν, ἐμβάπτονται ἐντὸς ζέοντος ὕδατος, ἐν διαστήματι χρόνου, ποικιλλομένου κατὰ τὰς διαστάσεις αὐτῶν.

Παυσανίας.

Η ΕΚ ΡΟΔΩΝ ΑΝΘΩΔΕΣΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Emile Richebourg.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

[ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΦΡΑΝΤΖΗ].

I.

Τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1837, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, περὶ τὴν 4 ὥραν τῆς ἑσπέρας, δύο κυρίαι περιέμενον ἐν τῇ μικρᾷ γαλλικῇ πόλει Σωμώνῃ τὴν διάβασιν τοῦ διὰ Παρισίους λεωφορείου.

Καθὰ ὁ τὸ γραφεῖον τῶν λεωφορείων διευθύνων ἐφρόνει, αἱ κυρίαι αὗται μὴ προμισθώσασαι τὰς θέσεις τῶν, πολὺ πιθανόν ἦτο νὰ μὴ εὕρισκον τοιαύτας εἰς λεωφορεῖον τῆς ἑσπέρας ἐκείνης· τὸ τοιοῦτον πολὺ δυσηρέσκει τὰς ὁδοιπόρους, αἵτινες ἀνεξαρτήτως τῆς βραδύτητος τῆς εἰς Παρισίους ἐπιστροφῆς τῶν, ἣν ἐξ ἀνάγκης ἤθελον ὑποστῆ, οὐδεμίαν εὕρισκον εὐχαρίστησιν νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς δωμάτιον ξενοδοχείου.

Αἱ ἐν λόγῳ ὁδοιπόροι, αἵτινες δὲν εἶχον ἀκόμη κρίνει ἀναγκαῖον νὰ ἐγγράψωσι τὰ ὀνόματά τῶν εἰς τὰ βιβλία τοῦ γραφείου τῶν λεωφορείων, ἦσαν μήτηρ καὶ θυγάτηρ, ἐπληρόντων δ' ἐκ τῆς πόλεως Βουρβῶν-λεβαίν, ὅπου εἶχον διέλθει ἡμέρας τινὰς μεταξύ συγγενῶν τῶν.

Ἡ μήτηρ ἦτο τεσσαρακονταπενταετής περίπου, ἡ δὲ θυγάτηρ εἰκοσαετής, ἀξιοπαρατηρήτου καλλονῆς.

Τὸ λεωφορεῖον ἀφίκετο, συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἰσχυρῶν ἵππων, καὶ μέγαν ποιῶν θόρυβον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ.

Ὡς ὁ ὑπάλληλος εἶχε προῖδει, πᾶσαι αἱ θέσεις ἦσαν κατεληγμέναι, πλὴν μιᾶς ἐσωτερικῆς, ἣν μία ἐκ τῶν δύο κυριῶν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελον αὗται νὰ χωρισθῶσιν, ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν Σωμώνῃ.

Βίς τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, ὅπερ δὲν εἶχομεν προῖδει, εἶπεν ἡ νεωτέρα τῶν ὁδοιπόρων, ὀφείλομεν ἤδη νὰ

ὑποκύψωμεν, ἄλλοτε δὲ θέλομεν λαμβάνει πρόνοιαν περὶ προμισθώσεως θέσεων.

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωῒας τῆς αὔριον θὰ ἔχητε δύο καλὰς θέσεις, εἶπεν ὁ τὸ γραφεῖον τῶν λεωφορείων διευθύνων, ἵνα τὰς παρηγορήσῃ· προεμισθώσαν ἐπομένως αὗται δύο θέσεις διὰ τὴν ἐπαύριον, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουπλεσὶς καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ πρέπει νὰ σπεύσωμεν πρὸς ἀναζήτησιν ξενοδοχείου, οὐδὲν δ' ἄλλο ὑπολείπεται ἡμῖν, ἢ νὰ μὴ εὕρωμεν τοιοῦτον.

Ὡ! δὲν ὑπάρχει φόβος δι' αὐτὸ, ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος μειδιῶν· ἐπειδὴ ὅμως φαίνεσθε οὐχὶ καλῶς διατεθειμένη, ὅπως διέλθῃτε τὴν νύκτα ἐν ξενοδοχείῳ, θὰ σᾶς ὁδηγήσω, ἂν εὐαρεστῆσθε, παρὰ τινὶ κυρίᾳ, ἥτις θὰ θέσῃ εἰς τὴν διέθεσίν σας ἐν τῇ δύο δωμάτια μετ' ἐπίπλων· εἰς τὴν ἰδίαν κυρίαν δύνασθε νὰ παραγγείλῃτε τὸ δεῖπνόν σας, καὶ ἐκ τῶν προτέρων εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι δὲν θέλετε δυσανεστῆθῃ.

Εὐχαρίστως τῶν κυριῶν ἀποδεχθεῖσιν τὴν πρότασιν τοῦ ὑπαλλήλου, παρήγγειλεν οὗτος τῷ ὑπηρετῇ του νὰ τὰς ὁδηγήσῃ παρὰ τῇ κυρίᾳ Ζακέτ.

Ὀλίγον μετέπειτα ἡ κυρία Ζακέτ ὑπεδέχετο τὰς δύο ὁδοιπόρους καὶ μετὰ μεγάλης εὐγενείας ἐτοποθέτει αὐτὰς εἰς τὰ δύο παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου ὑποσχεθέντα δωμάτια, μεθ' ἐξαίρετον παρέθετε αὐταῖς δεῖπνον ἐκ τρώκτου (ποταμίου ἰχθύος), πέρδικος καὶ διαφόρων ὀπωρῶν.

Καθ' ὃν χρόνον αἱ ὁδοιπόροι εὕρισκοντο εἰς τὰ ὀπωρικά, ἤχος κλειδοκυμβάλου ἠκούσθη εἰς παρακείμενον δωμάτιον.

Ἔχετε μουσικόν τινα εἰς τὸν οἶκόν σας; ἠρώτησεν ἡ νέα.

Ὁ υἱός μου εἶναι μουσικὸς ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ζακέτ, μεθ' ὅφους ὑπερηφανεῖας προφανῶς ἐνδείκνυμένης.

Α! εἶναι ὁ υἱός σας εἶπεν ἡ νέα, μεγαλειτέραν δούσα προσοχὴν εἰς τοὺς ἤχους τοῦ κλειδοκυμβάλου· μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς, ἱκανὴν ἔχει, προσέθετο, δεξιότητα ὁ υἱός σας, κυρία· τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Κόμῃτος Ὁρὺ ἐξαίρετα ἐκτελεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κυρίας Ζακέτ ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς, μετ' εὐχαριστήσεως δ' εἶπεν, ὅτι ὁ υἱός τῆς πάντοτε εἶχε κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ ὅτι εἰκοσαετῆς ἤδη ὢν, ἀπὸ τοῦ δεκάτου τῆς ἡλικίας του ἔτος κατεγίνετο εἰς αὐτὴν, ὅτι ἔπαιζεν ἀκόμη πλαγίαυλον καὶ βάρβιτον, καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον πολλὰ δι' αὐτὸν ἐξώδευσε χρήματα, μὴ κατωρθώσασα μὴδὰ ταῦτα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ὄνειρόν του, νὰ τὸν στείλῃ δηλαδὴ εἰς Παρισίους· ὅτι οὐχ ἥττον καταγίνας αὐτὸς πολὺ, ἦτο ἤδη μουσικοδιδάσκαλος, ἀποζημιῶν μεγάλως αὐτὴν δι' ὅσας ὑπέστη θυσίας· ὅτι πρὸ τεσσάρων ἐτῶν συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ σχηματίσῃ μουσικὴν ἐξ εἰκοσιν ὀργάνων, ἣν αὐτὸς διηύθυνεν ἑκτοτε, τοῦ κόμῃτος Β.... πρῶτον κυρίου τῆς χορηγήσαντος τὸ πρὸς ἀγορὰν ὀργάνων ποσόν, καὶ ὅτι χάρις εἰς τὸν υἱόν τῆς ἡ μικρὰ